

הפסדים כבדים במיפעל „טמפו“

מפעלי טמפו למשקאות — מפסי דים, וכמותם מיפעלי-הזכוכית המשותפים ל„טמפו“ ול„כור“, אישר מנכ"ל החברה, משה בורנשטיין. הוא הוסיף כי גם בעסקי הקיורו המצב אינו טוב ביותר. „טמפו“ הפסיקה, למעשה, את עבודת מיפעלי מילוי המשקאות שלה בירוחם, שטיפקה את תוצרתה לאיזור הדרום. החברה, ששלטה בעבר בדרום ובצה"ל, נסוגה למעשה מהאיזור. אחת הסיבות לכך: הקמת שני מיפעלי משקאות ברי צועת עזה, והפסקת רכיבת התוצרת „טמפו“ ברצועה. בורנשטיין אמר כי הרצועה קנתה יותר ממחצית מתוצרת מיפעל המילוי בירוחם. סיבה נוספת: דחיית „טמפו“ מצה"ל, כאשר „קוקה-קולה“ ומשקאות אחרים תפסו את מקומו. סיבה שלישית: חדירת „קריסטל“ לדרום. מיפעל „קריסטל“ הקים מיפעל למילוי בבאר-שבע, ויש לו מערכת שיווק והפצה יעילה יותר משל „טמפו“. בורנשטיין אישר כי מרבית הציוד של המיפעל בירי-חם ועבר כבר למיפעל המרכזי שבתל-אביב.

לשנת 1977 הגיע ל-15 מיליון לירות לערך. הפסד זה נגרם בעיקר בגלל ירידת הירונוחיות ביצוא המיפעל. שליש התוצרת מיוצא, והמפד פגע בייצוא. בורנשטיין אמר כי למרות הכל, „טמפו“ מוכרים כמחצית מסך-החל המשי-קאות הקלים בשוק, היינו כ-300 מיל-יון בקבוקי-שתייה לשנה.

מנכ"ל בורנשטיין יציאה מהדרום

„טמפו“ נמכר במחיר זול ביותר, ו-עליית מחירי הסוכר הקטינה בצורה חדה את הירונוחיות של החברה. המיפל אינו יכול להעלות את מחירי הבקבוקים, מח-ש להפסד לקוחות שיעברו למשקאות אחרים. המשקה החדש ש„טמפו“ החדיר לשוק, „קווינס“, טרם תפס ואינו נושא רוחם.

בורנשטיין אישר כי גם מיפעל יצור בקבוקי הזכוכית בירוחם, המשותף ב-חלקים שונים ל„טמפו“ ול„פניציה“ של „כור“, מפסיד. הוא לא אישר כי ההפסד

אמישר שותף ב„חיישיש“

במיכתב של חברת „חיישיש“, המוציאה מדיד-טלפון מסווג ללקוחות עתידיים, נכ-תב כי החברה שותפת למשך שנים עם חברת „אמישר“ השייכת לקבוצת ירדן. „אמישר“ היא חברה הרשומה בבורסה. עד כה טרם דיווחה לבעלי-מניותיה על התקשרות עיסקית זו, שעליה מודיעים ללקוחות של „חיישיש“. האיש החזק של „אמישר“ וירדן, דויד סופר, סירב לא-שר כי „אמישר“ שותפת ב„חיישיש“, ואמר כי אין זו אמת. המיכתב המופץ מוכיח כי הכחשתו לא חיתה אמת.

אגב, בעולם הסמנות נפוצו שמועות כי קבוצת דויד סופר רכשה חלק באור גיית-המכונות החדשה של צבלי רוז-פלד שהושקה לא-מכבר בבלגיה. האונייה עלתה 30 מיליון דולר.

אין פיקוח על קרו ארץ ישראל השלמה

במישרדי רשם-החברות בירושלים מצוי תיק של חברה בשם „קרו ארץ-ישראל השלמה“. החברה נרשמה בשנת 1974 כחברה ציבורית, אך מאז ועד היום לא דיווחה מיהם מנהליה וכן לא הגישה מאזן מדי שנה. החוק מחייב כל חברה ציבורית לעשות דברים אלה. רשם-החברות בפועל הורה לקוט אמצעים נגד החברה, שבעליה הם אברהם יפה, משה שמיר, צבי שילוח, דב יוספי, המהנדס אהרון רוסי, הקבלן אבנר ארליך, שמואל כץ, יאיר שפרינ-צק, ועורך-הידן מרדכי הרבניץ.

בתיק מצוי מיכתב שנשלח על-ידי רשם באפריל 1975, ובו בקשה להודיע על שמות המנהלים ועל כתובת החברה. מיכתב שני, מאוגוסט 1977, חוזר ו-תוכנו של קודמו.

„מיבטחים“ מלווה למעסיקים בניגוד לחוק

תקנות מס-הכנסה לגבי קופות-גמל קובעות במפורש, כי אסור לקופה להשי-קיע כספים בדרך כלשהי במיפעל מעסי-קים שעובדיהם עמיתים בקופת-הגמל. תקנות אלה באו להגן על המבוטחים וה-חוסכים מפני פשיטת-רגל של מקום עוב-דתם, ולהבטיח כי החספים המופרשים לקופה יהיו משוריינים ולא יימסרו ל-נושי המפעל.

„מיבטחים“ היא קרן פנסיה במובן החוק, והוראות מס-ההכנסה חלות עליה, אך למרות זאת היא מלווה כספים ל-מעסיקים ועוברת על החוק. „מיבטחים“ מסכנת את כספי המבוטחים בה, וכן צפויה לשלילת מעמדה כקרן-גמל הפ-טורה ממס משום הפרתה את תקנות המס.

לא כל תקליט - להיט

ההצלחה התקליטית הגדולה של ה-שנה היא „פסטיבל שירי ילדים מיספר 8“ שהופק על-ידי אבשלום רובין ונמכר ביותר מ-80 אלף עותקים. כשתקליט רגיל נמכר ביותר מ-1,000 עותקים מבר-כים עליו הוגמל, ורק תקליטים בודדים נמכרים ביותר מ-5,000 עותק אחד. ב-דרך-כלל מודפסים מתקליט חדש בלתי-יודע עד 300 עד 1,000 עותקים, הנמכרים ב-80 עד 90 לירות האחד. הפקת תק-ליט עולה כ-30 עד 70 אלף לירות — מדובר בתקליט ישראלי, ולא ברכישת זכויות על תקליט זר שכן אז ההשקעה קטנה יותר, אך משלמים תמלוגים של 18.5% מהמחיר לצרכן.

פריט ההשקעה היקרה בתקליט מקו-מי הוא המטריצה, שמחירה כ-10 אלפים לירות ויש להחליפה מדי כמה מאות תקליטים מודפסים. מכירת 500 תק-ליטים מכסה את ההשקעה. בכל-זאת, אין חברות ייצור התקליטים מתלוננות, ושלשתן — „הד-ארצי“, „סי-ביאס“ ו„ישראלפון“ — מרבות בהפקות ומציניות כי השנה האחרונה היתה טובה מאד. נראה כי עיסקי התקליטים כה טובים, עד שאיש-העסקים עוזי נתנאל, לשעבר מבעלי החברה-המרכזית, רכש את מחצית המניות של „הד-ארצי“ והוא שותף למנהלה, זאב לויין.

„הד-ארצי“ צעדה צעד גדול קדימה ברוכשה את זכויות ההקלטה של „וור-נראלקסרה“ המקבילה בהיקפה ל„סי-ביאס — אמי“.

חברת סי-ביאס מוכרת היטב את ה-תקליטים של שלום חנוך, מתי כספי ואריק איינשטיין. תקליטיו של איי-שטיין נמכרים, כל אחד, ביותר מ-15 אלף עותקים, אך גם הוצאת הפקתם גבוהות כי איינשטיין מקפיד על כל צליל, גם צבירה פיק מוכר יותר מ-20 אלף תקליטים בכל פעם.

לדיברי „הד-ארצי“, התקליט המכיר ביותר עד כה היה „ירושלים של זהב“. אחריו „סיפורי פוגי“, שנמכר ביותר מ-90 אלף עותקים, אך גם הוצאות הפקתם בין תקליטי הייבוא נמכרו השנה טוב מאד „מלון קליפורניה“, יותר מ-30 אלף תקליטים, וכן תקליטי הזמר לוד סטיין-ארט הנמכרים ביותר מ-5,000. אחד. גם תקליטי פליטווד מאק נמכרים ב-7,000 כל אחד (ועומת 7 מיליון ב-הארץ). תקליט מכיר נוסף של ה-ארצי הוא תקליט „אל-על“ הנמכר בטי-סות החברה והופק בשיתוף עמה. עד כה נמכרו יותר מ-100 אלף ממנו.

„לפיד“ יהפוך מרכז לאמנות קרמית

חברת „לפיד“ תעשיית קרמיקה, ברי-חוב אילת ביפו, תבקש אישור להרחבת שטח הבנייה של המיפעל כדי להפכו מרכז מכירת הפצי קרמיקה ולתיירים. המיפעל תופס כיום שטח של 7,5 דונם, ולפי התוכנית החדשה יקבל עוד 3,700 ממ"ר שעליהם יוקמו אולס-לצוגה, סד-נות ומקום-הדרכה לאמנים, גלריות ו-מיבנים למישלוחי ייצוא וכן בית-מיש-רדים. כיום מצויים במקום מיבנה בן קומה אחת וסככות שונות. המיבנה ה-חדש יהיה בן שתי קומות.

נציג הטלוויזיה הבריטית נפגש עם ארליך

מנהל בכיר ברשת הטלוויזיה הברי-טית, „וויק-אנו“, נפגש עם שרה-אוצר שימחה ארליך, והודיע לו על נכונות הרשת להשתתף בהקמת רשת טלוויזיה מיסחרית בישראל. הנציג בא לפגישה יחד עם מיכה שגריר מחברת „קסטל“, המייצגת את רשת „וויק-אנו“ בארץ.

פרשת התרוונה של היהלומן סגל

פרקליטות מחוז תל-אביב קיבלה מ-מישטרת ישראל מימצאי חקירה לגבי נסיבות פתיחת כספת של היהלומן ה-בלגי מוזס סגל, שהוריש בצוואתו סכום של 8 מיליון דולר למרכז הבי-טחון. כאשר באו נציגיה לגבות את הכסף, התברר להם כי אין ירושה כזו. הם איתרו כספת בבית בורסת היהלומים ברמת-גן, היתה שייכת למנוח, ובחקירה התברר כי ארבע שעות אחרי פטירת האיש באה קרובת-מישפחתו, פתחה את הכספת ונטלה עימה את כל תכולתה. הגושה תלונה למישטרה, שחקרה בפרשת נשיא בורסת היהלומים, משה שני-צר, אישר כי תיווך בפרשה כדי למצוא מוצא שיאפשר למישרד-הביטחון לקבל את חלקו בצוואה.

נראה כי פתיחת הכספת נעשתה כדי להימנע מתשלום מס-עיובון. היהלומנים דואגים שכספות הנפטרים תהינה רי-קות לקראת בוא אנשי מס-עיובון, ומעכ-בים פירסום מודעות-אבל כדי לאפשר את הרקת הכספת בעוד מועד.

בסקר-דין עקרוני: מתי רווחים בעיסקות

מתי רווחים בעיסקות? אקראי כמורים מאס?

בית-הדין עסקה בהרכב של ה-שופטים ויתקון, כהן ושמגר קבע הלכה בשאלת חבות מהן רווחים מ-עיסקות אקראי כתיוד. דב ברנשטיין עבד ככלכלן בבנק, והזדמן לו לתווד בין שני לקוחות של הבנק, שהאחד מהם רצה למכור מגרש והשני רצה לקנות. תמורת הפגשת שני האנשים קיבל ברנ-שטיין 137 אלף לירות דמי-תיווך משני הצדדים. פקיד השומה חייב את התקבול במס כתקבול עבור עסק אקראי בעל אופי מיסחרי או, לחילופין, כתקבול עבור שירות. בית-הדין-המחוזי קיבל עמ-דה זו, והוגש ערעור לעליון. בערעור טען ברנשטיין כי לא היתה על המוכר והקונה חובה לשלם לו, ולכן התקבול הוא כעין מתת שמיים. טענה שנייה היתה כי סעיף (1)2 המדבר על עסק אקראי בעל אופי מיסחרי, אינו חל על הפעולה שעשתה.

בית-הדין עסקה לעלוין דחה את הטענה הראשונה כלא-נכונה מבחינה עובדתית, שכן הוכח שברנשטיין דרש את הכסף שניתן לכלול בה גם עיסקי אקראי בעלי אופי מיסחרי, היינו פעולות מיסחריות שאינן מתבצעות במיסגרת פעילות קבועה ומתמדת. השאלה היא אם אותה פעי-לות מהווה בדרך-כלל עסק, ואם התי-שובה חיובית אין זה משנה אם הפעי-לות מקרית ובלתי-ירגילה. בית-הדין עסקה לא קיבל את טענת ברנשטיין כי הסעיף אינו חל על עיסקת שירותים. המיקרים היחידים שבהם פטור המקביל מתשלום מס על עיסקי אקראי, חלים כאשר מדו-בר ברווח שבהן.

חניון הכיכר יהפוך קומת-עמודים למישרדים

ועדת-בניין-ערים של תל-אביב אישרה את בקשת בית חניון הכיכר שברחוב גליקסון בתל-אביב, להפוך קומת-עמודים מפולשת בשטח של 400 מ"ר קומת-מישרדים. הסיבה: בניין הושכרו כמה קומות לחברות אמריקאיות העוסקות בחינוכי נפט בישראל, והן זקוקות באו-רף לחוף לשיטחי מישרדים נוספים. בשעתו לא אישרה הוועדה המחוזית בקשה להפיכת קומת העמודים למיסעדה קפטריה, תוספת אחוזי הבנייה כתוצאה מן הסגירה תהיה של 9%, ובסך-הכל יהיו עתה מעתה במקום 242,95 אחוזי בנייה.